

LX.

Betænkning

over

Forslag til Lov om Skibsafgiften.

(Afgiven af Folkethingets Udvalg den 6te Marts 1872.)

Skibsafgiften er ved Lov af 4de Juli 1863 traadt i Stedet for Lastpenge, Fyrpenge og Skibellareringsportler. I den tidligere Lovgivning var der ved fastsættelse af Fyrpengene og Sportlerne taget Hensyn dels til den Nytte, Skibet maatte antages at have af Fyrene, og dels til den med Klareringen forbundne Udgift for Statskassen, medens Lastpengene, der udgjorde den aldeles overveieende Del af Indtægten, vare fastsatte efter Rejsens Længde, saa denne Afgift fremtraadte som en Skat paa den for tjente Fragt, altsaa som en særegen Næringsstat for Skibsrederne. Efterhaanden bleve disse Bestemmelser, navnlig under Indvirkning af Bestræbelserne for at opmuntre den oversøiske Fragtfart, vel en Del forandrede, men det var dog først ved den nævnte Lov af 4de Juli 1863, at man aldeles forlod de Grundsætninger, hvorefter disse Afgifter oprindeligt vare paalagte, idet man fastsatte samme Afgift af henholdsvis 8 β . og 48 β . pr. bestuuet Kommercælæst (4 β . og 24 β . pr. Register Ton) for indenrigs og udenrigs Fart, uden noget Hensyn i Virigt til Størrelsen af den af Rejsens Længde og Beskaffenhed afhængige Fragt eller til den Nytte, Skibet kunde have af de ved Fyr- og Vagervæsenet truffne Foranstaltninger i Skibsfartens og Handelens — det er i Landets — Interesse. Et Skib f. Ex. fra Norge med Tommer eller fra England med Kul betaler samme Afgift pr. Register Ton som et fra en længere Rejse med en mangedobbelt større Fragt og værdifuldere Lad-

ning. En saadan Ordning lader sig ikke forsvare. Er Hensigten den at vedligeholde en særegen Næringsstat for Skibsrederne fremfor andre Næringsdrivende — hvilket formentlig ikke er begrundet — kan denne Hensigt ikke naas paa denne Maade; thi dels ere alle de danske Skibsrederne, hvis Skibe ikke fare paa danske Havne, fritagne, og dels vil man ikke kunne ramme den Del af Skibsrederne, som virke under heldigere Forhold med Hensyn til Konkurrencen, idet disse ere i Stand til at forhøje Fragten med Afgiftens Beløb. For- saavidt derfor Afgiften overhovedet direkte træffer Skibsrederne, sfter dette efter høist ulige Regler og egentlig kun for deres Bedkommende, der trænge haardest til Lettelse under den Udvikling, som foregaar. Herved tænkes navnlig paa Seilskibsfarten i de nærmere Farvande, forud for hvilken Dampskibsfarten baade her i Landet og andetsteds nyder flere Begunstigelser.

Men kan Afgiften efter Sagens Natur saaledes ikke komme til at hvile paa Skibsrederne, om end den ingenlunde er flirket til at fremme Skibsfarten, vil det ikke kunne anføres som nogen Grund for dens Bibeholdelse, at den for en væsentlig Del udredes af fremmede Skibsrederne. Det maa nemlig anses for utvivlsomt, at Afgiften i de allerfleste Tilfælde ligesom Fragt, Told, Handelsfortjeneste osv. hviler paa Varerne og betales af Forbrugerne, altsaa faktisk er en Forbrugsstat, eller, forsaavidt den erlægges ved Udklareringen, en Afgift paa Udsørselen, sfsjøndt